

KDYBY
TO
VĚDĚLA

ZÁHADA KATE WISE – KNIHA Č. 1

BLAKE
PIERCE

Blake Pierce
Kdyby to věděla

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Kdyby to věděla / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

„MISTROVSKÉ DÍLO MYSTERIÓZNÍHO THRILLERU. Blake Pierce dokázal dokonale vytvořit a popsat psychologické aspekty jednotlivých postav, takže si připadáme, jako bychom byli uvnitř jejich hlav, bojíme se společně s nimi a fandíme jejich úspěchům. Kniha je plná zvrátů, které vás udrží v napětí až do poslední stránky.“ — Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o Once Gone) KDYBY TO VĚDĚLA (Záhada Kate Wise) je kniha č. 1 v nové sérii psychologických thrillerů od autora bestsellerů — Blakea Pierce, jehož první bestseller Navždy pryč (kniha č. 1) (ke stažení zdarma) získal více než 1 000 pěťohvězdičkových hodnocení. 55letá žena — a čerstvě vysloužilá agentka FBI — Kate Wise, je vytržena z poklidného života na předměstí poté, co byla zavražděna dcera její kamarádky — a Kate se rozhodne pomoci. Kate si myslela, že po 30 letech nadobro opustila FBI jako jejich nejlepší agentka, respektovaná pro svou bystrou mysl, skvělé pouliční dovednosti a nevšední schopnost pronásledovat sériové vrahy. Jenže Kate, znuděnou životem v poklidném městečku, na křižovatce života, požádá kamarádka o něco, co nemůže odmítnout. Když Kate loví zabijáka, brzy se ocitne v přední linii honu na pachatele, zatímco obětí stále přibývá — všechno předměstské mámy v dokonalém manželství — nyní je zřejmé, že v tomto poklidném městečku začal řádit sériový vrah. Kate postupně odhaluje tajemství, která by raději nikdy neznala a zjišťuje, že nic v tomto vzorovém sousedství není tak, jak se na první pohled zdá. Milostné aféry a lži se vymykají kontrole a Kate musí obrátit město vzhůru nohama, aby zastavila zabijáka dříve, než opět udeří. Ovšem vrah je o krok napřed, a nakonec to může být právě Kate, kdo se ocitne v nebezpečí. Akcí nabitý thriller, při kterém se vám rozbuší srdce, KDYBY TO VĚDĚLA je knihou č. 1 v nové strhující sérii, od které se nedokážete odtrhnout. Kniha č. 2 v sérii ZÁHADA KATE WISE je již dostupná k předobjednávce!

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Prolog	8
Kapitola první	9
Kapitola druhá	13
Kapitola třetí	16
Kapitola čtvrtá	18
Kapitola pátá	20
Kapitola šestá	22
Kapitola sedmá	27
Kapitola osmá	29
Конец ознакомительного фрагмента.	32

Blake Pierce

Kdyby to věděla

Copyright © 2015 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento e-book je licencován výlučně pro vaše osobní využití. Tento e-book nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autor na vznik tohoto titulu vynaložil. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorovy představivosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Autorem obrázku na přebalu je Elena Belskaya, je používán pod licencí společnosti Shutterstock.com.

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č.1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č.2)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)
TOUŽENÍ (kniha č. 3)
VÁBENÍ (kniha č. 4)
PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)
SOUŽENÍ (kniha č. 6)
OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)
CHLADNÁ (kniha č. 8)
SLEDOVANÁ (kniha č. 9)
ZTRACENÁ (kniha č. 10)
POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)
JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)
JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)
JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)
JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)
JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

Prolog

Nevšiml si, že by ho někdo sledoval, když se v noci plížil tichou předměstskou ulicí. Byla jedna hodina ráno a byla to taková ta čtvrť, kde lidé chodili spát ve slušnou hodinu, hlučná noční zábava se skládala z o jednu sklenici vína více při sledování The Bachelor.

Bylo to jedno z těch míst, kterými tak pohrdal.

Lidé zde platili poplatky majetkovým sdružením, sbírali výkaly svých psů do malých plastových sáčků, aby neurazili své sousedy, a jejich děti jistě sportovaly nejen ve středoškolských ligách, ale i v těch soukromých. Svět byl jejich hřiště. Cítili se v bezpečí. Samozřejmě, zamykali dveře a nastavovali alarmy, ale nakonec se cítili bezpečně.

To se mělo změnit.

Vstoupil na trávník. Jistě teď bude doma. Její manžel byl na služební cestě v Dallasu. Věděl, které okno vedlo do její ložnice. A věděl také, že alarm v zadní části domu byl vadný, když přišlo.

Posunul se dál a cítil klid díky noži, který měl zastrčený za zády, mezi elastickými boxerkami a džíny. Přitiskl se ke zdi domu, otevřel láhev s vodou, kterou nesl, a když došel k zadní části budovy, zastavil se. Svítilo tam zelené světélko malé bezpečnostní schránky. Věděl, že pokud by se ji pokusil rozbít, spustil by se alarm. Věděl, že jakákoliv snaha o otevření či vypáčení dveří spustí alarm.

Také ale věděl, že v dešti nefunguje. Na vině byla vlhkost, ačkoliv by měl být tento systém stoprocentně voděodolný. S touto myšlenkou zvedl láhev s vodou a vylil ji na něj.

Sledoval, jak malé zelené světélko bliká, slábne.

S úsměvem ve tváři vstoupil na úzký trávník na dvoře. Vyšel schody na zadní verandě, která byla chráněná sítěmi proti hmyzu. Použit nůž k otevření síťových dveří byla hračka; v tichu noci tím udělal jen minimum hluku.

Přešel k proutěné židli v rohu místnosti, nadzvedl polštář a našel pod ním klíč. Rukou, kterou měl schovanou v rukavici, ho zvedl, došel k zadním dveřím, vsunul klíč do zámku, otočil jím a vešel dovnitř.

Na úzké chodbě, která vycházela z kuchyně, stála malá lampa. Prošel chodbou až ke schodišti a začal stoupat.

Tělem mu projela vlna úzkosti. Začínal pociťovat vzrušení – ne sexuální, nýbrž takové, jaké pociťoval na horské dráze. Vzrušovalo ho to očekávání, když stoupal nahoru k nejvyššímu bodu na trati.

Pevně stiskl nůž, který držel od chvíle, kdy rozpáral síťové dveře. Na konci schodiště se na chvíli zastavil, aby si vychutnal to vzrušení. Vdechl tu čistotu předměstského domu vyšší třídy a udělalo se mu z toho trochu mdlo. Bylo to tak povědomé, tak vzdálené.

Nesnášel to.

S nožem v ruce vešel do pokoje na konci chodby. Tam byla, ležela v posteli.

Spala na boku, s mírně pokrčenými koleny. Na sobě měla tričko a běžecké kraťasy, nic moc působivého, když byl manžel pryč.

Došel k posteli a chvíli ji sledoval, jak spí. Rozjímal nad povahou života. Jak byl křehký.

Pak zdvihl nůž a téměř přirozeně jím máchl, jako kdyby maloval nebo jen odháněl mouchu.

Vykřikla, ale jen na moment – než do ní opět zabodl nůž.

A znovu.

Kapitola první

První rok v důchodu naučil Kate Wise mnoho životních moudrostí, z nichž nejdůležitější byla následující: bez pořádného plánu se v důchodu začnete brzy nudit.

Slýchávala vyprávění o ženách, které si v důchodu našly nové koníčky. Některé si otevřely malý internetový obchod, jiné se zajímaly o malířství a háčkování. Další se pak pokoušely napsat román. Ačkoliv to, podle Kate, byly všechno dobré způsoby jak trávit volný čas, žádný z nich ji nijak zvlášť neoslnil.

Pro někoho, kdo strávil více než třicet let se zbraní u pasu, bylo obtížné najít jakékoliv rozptýlení. Pletení by sotva mohlo nahradit vzrušení z honby za vrahem. Zahradničení nevykompenzuje ten adrenalin z vtrhnutí do domu, kdy nemáte absolutně žádné tušení, co na vás čeká na druhé straně dveří.

A jelikož se pokoušela zabavit ledasčím, ale nic se ani zdaleka nepřibližovalo potěšení, jež pociťovala při výkonu služby, po pár měsících s hledáním přestala. Jediné, co ji činilo alespoň trochu šťastnou, byly její výlety na střelnici, kam chodila dvakrát týdně. Klidně by chodila častěji, kdyby se nebála, že ji mladší členové na střelnici budou považovat za pouhou agentku v důchodu, která se snaží oživit vzpomínky na časy, kdy byla na vrcholu své kariéry.

Byl to oprávněný strach. Koneckonců, i ona sama byla přesvědčená, že přesně tohle dělá.

V pondělí, zhruba kolem čtrnácté hodiny, ji tento fakt zasáhl jako kulka mezi oči. Zrovna se vrátila ze střelnice a ukládala svou M1911 zpět do šuplíku ve svém nočním stolku, když v tom se zdálo, že jí snad pukne srdce.

Třicet jedna let. Třicet jedna let strávila ve výkonu služby. Zúčastnila se více než stovky zásahů a šestadvacetkrát operovala se speciální jednotkou pro zvláštní případy. Proslula svou rychlostí, bystrou myslí, ale i takovým tím „mám na háku“ přístupem.

Dokonce i její vzhled byl pověstný, totiž něco, co ji i v pětapadesáti letech stále trochu trápilo. Když se ve svých třiaadvaceti letech stala agentkou, okamžitě si vysloužila řadu nevkusných přezdívek jako „Nohy“ či „Barbie“ – přezdívky, které by dnes mnohé muže stály místo. Tehdy však byly podobné narážky na denním pořádku.

Kate dokonce lámala nosy, protože jí nějací agenti sahali na zadek. Jedním takovým hodila napříč rozjetým výtahem, když jí zezadu zašeptal do ucha něco obscénního.

Zatímco přezdívky s ní zůstaly až do její čtyřicítky, obtěžování a chtivé pohledy ne. Drsná pověst si Kate předcházela, takže se její kolegové postupně naučili respektovat ji i její tělo – tělo, na které byla pyšná, a které udržovala v dobré kondici, takže ho většina mužů považovala za desítku.

Ovšem nyní, v pětapadesáti letech, jí začínaly chybět i ty přezdívky. Neměla nejmenší tušení, že důchod bude takový oříšek. Střelnice sice byla fajn, ale byl to jen pouhý výkřik minulosti. Pokoušela se zahnat svou touhu po minulosti čtením. Rozhodla se, že se vrhne na knihy o zbraních; přečetla nespočet knížek o historii zbraní, o způsobu jejich výroby, o preferencích vojenských generálů v oblasti zbraní atd. Právě proto nyní používala M1911, jejíž historie byla opravdu působivá, neboť našla uplatnění hned v několika amerických válkách a její raný model byl použit už v První světové válce.

Zkoušela číst i fikci, ale nenašla v ní zalíbení – ačkoliv ji nadchlo několik knížek o počítačové kriminalitě. I když se teď vracela ke knihám, které si zamilovala, když byla mladší, životy fiktivních postav jí zkrátka nepřipadaly ničím zajímavé. A jelikož se nechtěla stát tou smutnou, nedávno vysloužilou dámou, která tráví veškerý čas vysedáváním v místní knihovně, objednala si všechny knihy, jež během posledního roku přečetla, z Amazonu. Měla jich více než stovku, všechny uložené v krabicích ve sklepě. Jednou ji napadlo, že by si mohla postavit několik knihovniček a proměnit tak volný prostor v pořádnou studovnu.

Ne, že by měla něco jiného na práci.

Zaskočena myšlenkou, že poslední rok svého života strávila v podstatě nicneděláním, se Kate Wise pomalu posadila na postel. Několik minut tam seděla jako paralyzovaná. Její zrak spočinul na stole na druhé straně místnosti, kde ležela fotoalba. Byla v nich jen jedna rodinná fotka. Na ní byl její zesnulý manžel Michael, jak objímá jejich dceru, zatímco Kate stála vedle něj s úsměvem ve tváři. Fotka z pláže, která sice nebyla kvalitní, ale přesto ji vždy zahřála u srdce.

Ostatní fotky v albech však pocházely z práce: zákulisní snímky, fotky narozeninových oslav z oddělení, snímky Kate jak plave v bazénu, střílí na střelnici, běhá na okruhu apod.

Poslední rok však žila jako maloměšťák, který nikdy nevytáhne paty ze svého malého městečka. Maloměšťák, který se obklopuje lidmi, jež předstírají zájem o jeho třicet let staré historky ze střední školy, kde hrával fotbal v juniorské lize.

Přesně tohle teď byla Kate.

Kate se mírně otrásla, vstala z postele a zamířila rovnou k fotoalbům na stole. Pomalu a téměř metodicky si všechny tři prohlédla. Viděla fotky svého mladšího já, jak se postupem času vyvíjela, až do chvíle, kdy klasické fotoaparáty nahradily mobilní telefony. Viděla sama sebe a lidi, které znala, lidi, kteří padli po jejím boku v práci. V tu chvíli si začala uvědomovat, že zatímco ji tyto chvíle do jisté míry formovaly, nedefinovaly ji úplně.

Vystřižené články z novin, které si schovávala v zadní části alba, dále vyprávěly příběh. Kate hrála ústřední roli v každém z nich. DVA ROKY SLOUŽÍCÍ AGENT DOPADL VRAHA NA ÚTĚKU, stálo v nadpisu; AGENTKA JEDINÝM PŘEŽIVŠÍM V PŘESTŘELCE, KTERÁ SI VYŽÁDALA 11 OBĚTÍ. A pak ten, který z ní udělal legendu: PO TŘINÁCTI OBĚTECH BYL PŮLNOČNÍ VRAH DOPADEN AGENTKOU KATE WISE.

Čistě z lékařského hlediska měla před sebou ještě nejméně dvacet let života – možná i čtyřicet, kdyby se jí nějakým způsobem podařilo zabojuvat a přelstít smrt. I kdyby to zprůměrovala a řekla, že má před sebou třicet let života, dotáhla by to na pětasmmdesát... a třicet let je dlouhá doba.

Říkala si, že za třicet let se dá ledacos stihnout. Během následujících deseti let by mohla klidně ještě zažít nějaké hodně dobré roky, předtím, než se jí vlivem stárí začne zhoršovat zdraví.

Hlavní otázkou však bylo, jak ty zbývající roky využít.

A přestože měla pověst jednoho z nejbystřejších agentů, kteří v poslední dekádě sloužili v FBI, nevěděla kde začít.

* * *

Kromě střelnice a jejího téměř obsedantního čtení, měla Kate ještě jeden zvyk. Každý týden se scházela s dalšími třemi ženami na kávu. Byla to veselá čtveřice dam, které si ze sebe rády dělaly srandu, že vytvořily ten nejsmutnější spolek vůbec: čtyři čerstvé důchodkyně, které neměly ponětí, co si počít s nově nabytým volnem.

Den po jejím zjevení, jela Kate do jejich oblíbené kavárny. Byl to malý rodinný podnik a káva tam byla mnohem lepší než ta předražená břečka ze Starbucksu, navíc se to tam nehemžilo mladými lidmi ani fotbalovými māmami. Vešla dovnitř, a než přistoupila k pultu, aby si objednala, podívala se na jejich obvyklý stůl vzadu. Dvě ze tří žen tam už seděly a mávaly na ni.

Kate uchopila svůj lískooříškový nápoj a přidala se ke svým kamarádkám. Sedla si vedle Jane Pattersonové, sedmapadesátileté ženy, která byla sedmým měsícem v důchodu. Dříve pendlovala mezi firmami jako nabídkový specialista pro státní telekomunikační společnost. Naproti ní seděla Clarissa Jamesová, něco málo přes rok v důchodu, která od té doby pracovala na částečný úvazek jako instruktorka kriminologie v FBI. Čtvrtou členkou jejich smutného spolku byla čerstvá důchodkyně Debbie Meadeová, která se však zatím neukázala.

Zvláštní, pomyslela si Kate. Deb tu obvykle bývá jako první.

Od chvíle, co si přisedla, vypadaly Clarissa s Jane nějak nervózně. To už bylo samo o sobě trochu zvláštní, neboť Clarissa byla vždycky veselá kopa. Na rozdíl od Kate si důchod okamžitě

zamilovala. Kate to přikládala tomu, že se Clarissa provdala za muže, který byl takřka o deset let mladší, a který navíc ve svém volnu závodil v plavání.

„Co je to s vámi, lidi?“ zeptala se Kate. „Víte přece, že sem chodím, abych se naladila na tu správnou důchodovou vlnu, že jo? Vy dvě teď ale vypadáte naprosto sklesle.“

Jane s Clarissou se na sebe podívaly pohledem, který už Kate viděla nesčetněkrát. Jako agentka ho viděla v obývacích pokojích, výslechových místnostech, i v nemocničních čekárnách. Bez vyřknutého slova vyjadřoval jednoduchou otázku: Kdo jí to řekne?

„O co jde?“ zeptala se.

Najednou si plně uvědomovala Debbiinu nepřítomnost.

„Jde o Deb,“ řekla Jane, čímž potvrdila její obavy.

„Vlastně, ne tak úplně o ni,“ dodala Clarissa. „Spíše o její dceru, Julii. Potkala jsi ji někdy?“

„Jednou, myslím,“ odpověděla Kate. „Co se stalo?“

„Je mrtvá,“ řekla Clarissa. „Vražda. Zatím nevědí, kdo to udělal.“

„Ach můj bože,“ vyhrkla Kate, upřímně zarmoucená kvůli své přítelkyni. Zнала Deb od chvíle, kdy ji před patnácti lety potkala v Quanticu. Kate tehdy pracovala jako asistentka instruktora pro novou skupinu agentů v terénu a Deb spolupracovala s pár techniky na novém bezpečnostním systému. Ihned si padly do oka a spřátelily se.

Ovšem fakt, že jí Deb nenapsala nebo nezavolala dříve než ostatním, jasně ukazuje, jak rychle se může v průběhu let přátelství změnit.

„Kdy k tomu došlo?“ zeptala se Kate.

„Někdy včera,“ odpověděla Jane. „Dnes ráno mi to napsala.“

„Nemají žádné podezřelé?“ zeptala se Kate.

Jane pokrčila rameny. „Jen mi řekla, že neví, kdo to udělal. Žádné stopy, indicie, nic.“

Kate na sobě najednou cítila, jak se zase dostává do režimu agentky. Pomyslela si, že takhle nějak se asi musí cítit vrcholový atlet, který už dlouhou dobu nezávodil na svém oblíbeném stadionu. Možná neměla svou oblíbenou dráhu ani obdivující davy lidí, které by jí připomínaly úspěšné časy, ale zato měla mysl vytříbenou k řešení zločinů.

„Nedělej to,“ řekla Clarissa, pokoušejíc se o svůj nejlepší úsměv.

„Co nemám dělat?“

„Nebud' teď agentka Wise,“ odpověděla Clarissa. „Bud' jen přítelkyně. Nemysli si, že nevidím, jak ti to šrotuje v hlavě. Bože, ženská. Nemáš náhodou těhotnou dceru? Vždyť budeš babička!“

„Jen si kopni, když jsem na zemi,“ řekla Kate s úsměvem a zeptala se: „Ta dcera Debbie... měla přítele?“

„Netuším,“ odpověděla Jane.

U stolu zavládlo trapné ticho. Za poslední rok, co se tyhle čerstvé důchodkyně scházely, nikdy nezabrousily do nepříjemných témat. Nyní to bylo zcela poprvé, a evidentně je to rozhodilo. Kate na to byla samozřejmě zvyklá. Čas, který strávila v akademii, ji naučil jak zvládat podobné situace.

Ale Clarissa měla pravdu. Jakmile Kate zjistila, co se stalo, okamžitě přepnula do režimu agentky. Byla si vědoma toho, že by se teď měla chovat především jako kamarádka – myslet na ztrátu Deb a na její duševní stav. Jenže ta agentka v ní byla příliš silná a její instinkty, přestože ležely celý rok ladem, jely na plné obrátky.

„Tak, jak bychom jí mohly ulehčit?“ zeptala se Jane.

„Napadlo mě, že bychom jí mohly každý den vařit,“ odpověděla Clarissa. „Znám pár dalších žen, které by do toho možná šly. Prostě se ujistit, že v následujících týdnech nebude muset vařit pro svou rodinu, aby se s tím mohla v klidu vypořádat.“

Dalších deset minut pak strávily vymýšlením způsobu, jak celý tento plán zrealizovat.

Kate však tuto konverzaci vnímala pouze okrajově. Její mysl teď bloudila v úplně jiných končinách, snažila se vyhrabat skrytá fakta a zvláštnosti o Deb a její rodině. Pokoušela se vytvořit případ, i když tu možná žádný nebyl.

Ale třeba jo, pomyslela si Kate. A řekla bych, že je jen jeden způsob, jak to zjistit.

Kapitola druhá

Po odchodu do důchodu se Kate vrátila zpět do Richmondu ve Virginii. Vyrůstala v malém městečku Amelia, které leželo zhruba čtyřicet minut od Richmondu, ale později odešla na kolej poblíž centra města. Svá první vysokoškolská léta strávila na virginské univerzitě, kde studovala umění. Po třech letech však zjistila, že její srdce bije pro kriminalistiku, a to díky jednomu z volitelných kurzů z psychologie. Byla to dlouhá a spleťtá cesta, která ji zavedla do Quantica a k její vynikající třicetileté kariéře.

Právě projížděla některými známými ulicemi Richmondu. U Debbie Meadeové byla předtím pouze jednou, ale věděla přesně, kde se její dům nachází. Pamatovala si to, protože jí záviděla to místo. Jeden z těch staře vypadajících domů mimo centrum města, kde je ulice lemována stromy spíše než lampami a vysokými budovami.

Debbiina ulice byla pokryta listím z jilmů, které se rozpínaly po celé její délce. Musela zaparkovat o tři domy dál, neboť rodina a přátelé už pomalu začínali zaplňovat místa před Debbiíním domem.

Jak kráčela po chodníku, snažila se přesvědčit sama sebe, že to byl špatný nápad. Ano, plánovala vstoupit do domu jen jako přítelkyně – i když se Jane s Clarissou rozhodly držet až do pozdního odpoledne stranou, aby daly Deb trochu prostoru. Ale bylo v tom i cosi hlubšího. Poslední měsíce hledala něco, čím se zabavit, nějaký lepší a smysluplnější způsob trávení času. Často snívala o tom, že by mohla příležitostně pracovat pro FBI, byť by se jednalo jen o nějaké rutinní úkoly.

I pouhá zmínka o její práci ji dokázala nadchnout. Například příští týden měla vypovídat u soudu kvůli podmíněčnému propuštění vězně. Vůbec ji netěšilo opětovné setkání se zločincem, ale vítala možnost ponořit se alespoň na chvíli do práce.

Podívala se na Debbiinu přední terasu. Moc dobře věděla, proč tam šla. Chtěla se dopátrat odpovědí na otázky, které nedokázala vyhnat z hlavy. Cítila se kvůli tomu sobecky, jako kdyby zneužívala ztrátu své kamarádky k tomu, aby se vrátila zpět do vod, jež před rokem opustila. A právě proto, že do případu byla zainteresovaná její přítelkyně, byla celá tahle věc tolik choulostivá. Ta stará agentka v ní doufala, že by se z toho mohlo něco vyklubat. Přítelkyně v ní se naopak bála, že by to mohlo být zbytečně riskantní. Obě její části pak přemítaly nad tím, zda by nebylo lepší zůstat při pouhém fantazírování o návratu do své práce.

To je možná přesně to, co dělám, pomyslela si Kate, když stoupala do schodů k domu Meadeových. A upřímně, nebyla si moc jistá tím, co si o tom má myslet.

Jemně zaklepala na dveře. Takřka ihned jí otevřela starší paní, kterou Kate viděla poprvé v životě.

„Jste z rodiny?“ zeptala se žena.

„Ne,“ odpověděla Kate, „jen blízká přítelkyně.“

Žena si ji důkladně prohlédla, než ji pustila dovnitř. Kate vešla do chodby a prošla kolem obývacího pokoje, který byl plný truchlících lidí, již seděli kolem osoby v polohovacím křesle. Tou osobou byla Debbie Meadeová. Kate poznala muže, který stál vedle ní a mluvil s jiným mužem. Byl to její manžel, Jim.

Poněkud neohrabaně vešla do místnosti a zamířila rovnou k Deb. Ještě než se Deb stačila zvednout, Kate se k ní sehnula a objala ji.

„Je mi to tak líto, Deb,“ řekla.

Deb byla očividně vyčerpaná z neustálého pláče, a tak jen přikývla na rameni Kate. „Děkuju, že jsi přišla,“ zašeptala jí Deb do ucha. „Myslíš, že bychom se mohly za pár minut sejít v kuchyni?“

„Jistě.“

Kate přerušila objetí a přikývla na pozdrav několika známým tvářím v místnosti. Jak procházela chodbou, která ústila do kuchyně, cítila se poněkud nejistě. V kuchyni nebyl nikdo, jen několik

špinavých talířů a sklenic, které tam odložili hosté. Na pultě leželo pár koláčů společně s šunkovými rolkami a dalšími jednohubkami. Kate se přesunula ke dřezu a pustila se do mytí nádobí.

O chvíli později vešel do kuchyně Jim Meade. „Tohle opravdu nemusíš dělat,“ řekl.

Kate se otočila a viděla, jak sklíčeně a unaveně Jim vypadá. „Já vím,“ odvětila. „Přišla jsem, abych vás podpořila. A protože v obýváku byla opravdu tíživá atmosféra, rozhodla jsem se vám pomoci mytím nádobí.“

Jen přikývl a zdálo se, že snad na místě usne.

„Jedna naše známá říkala, že viděla před pár minutami vcházet ženu. Jsem opravdu rád, že jsi to ty, Kate.“

Kate si za ním všimla další osoby přicházející směrem ke kuchyni, která vypadala stejně unaveně a zlomeně jako on. Oči Deb Meadeové byly celé oteklé a rudé od vytrvalého pláče. Měla rozčuchané vlasy, a když se při pohledu na Kate pokusila o úsměv, okamžitě jí zase z tváře zmizel.

Kate odložila nádobí, které právě myla, rychle si usušila ruce o utěrku vedle dřezu a šla za svou kamarádkou. Nikdy sice nebyla na fyzický kontakt, ale moc dobře věděla, kdy je potřeba někoho obejmout. Trochu předjímal, že objetí nejspíš vyvolá v Deb další pláč, ale nic takového se nestalo.

Nejspíš už se prozatím vyplakala, pomyslela si Kate.

„Slyšela jsem o tom teprve dnes ráno,“ řekla Kate. „Je mi to tak líto, Deb. Vy oba,“ řekla a přesunula zrak na Jima.

Jim přikývl na znamení poděkování a poté se podíval směrem do chodby. Když viděl, že tam nikdo nepostává a vzdáleně slyšel mumlání hostů z obývacího pokoje, přistoupil blíž ke Kate, jakmile se od ní Deb odtáhla.

„Musíme se tě na něco zeptat, Kate,“ takřka zašeptal Jim.

„A prosím,“ dodala Deb a chytla ji za ruku. „Předtím, než řekneš ne, nás prosím vyslechni.“ Kate cítila, jak se Debiina ruka začala třást, což jí lámalo srdce.

„Samozřejmě,“ řekla Kate. Prosebné pohledy a celková tíha jejich žalu visely nad její hlavou jako kovadlina, která měla každou chvíli spadnout.

„Policie nemá nejmenší tušení, kdo to mohl udělat,“ řekla Deb. Najednou se její vyčerpání přeměnilo v něco, co připomínalo vztek. „Na základě pár věcí z naší výpovědi a textových zpráv, které našli v Juliině telefonu, zatkla policie jejího bývalého přítele. Drželi ho ani ne tři hodiny a pak ho pustili. Jen tak. Jenže Kate... já vím, že to byl on. Musí to být on.“

Kate viděla podobný přístup nesčetněkrát během své práce agentky. Truchlící rodiny se dožadovaly okamžité spravedlnosti. Racionální uvažování vzalo za své a zbyla jen touha po vykonání určité pomsty na úkor řádného vyšetřování. A pakliže se výsledky nedostavily ihned, usoudila truchlící rodina, že je policie nebo FBI naprosto neschopná.

„Deb... jestliže ho tak rychle propustili, museli mít nějaký silný důkaz. Koneckonců... jak je to dlouho, co spolu chodili?“

„Třináct let. Ale on se s ní snažil neustále spojit, dokonce, i když už byla vdaná. Musela si kdysi zažádat o soudní zákaz styku.“

„Přesto ale... musel mít opravdu dobré alibi, aby ho policie takhle brzo propustila.“

„Jo, ale jestli ho měl, nikdo mi o tom neřekl,“ odvětila Deb.

„Podívej Deb,“ řekla Kate a jemně stiskla její dlaň. „Ta ztráta je příliš čerstvá. Dej tomu pár dní, než začneš zase uvažovat racionálně. Viděla jsem to už stokrát.“

Deb zakroutila hlavou. „Jsem si tím jistá, Kate. Randili spolu tři roky a ani na vteřinu jsem mu nevěřila. Víme s jistotou, že ji alespoň dvakrát uhodil, ale Julie si to vždy nechávala pro sebe. Byl hodně vznětlivý. Dokonce i on sám by ti to řekl.“

„Jsem si jistá, že Policie dělá —“

„Tohle je naše laskavost,“ přerušila ji Deb. „Chci, aby ses na to podívala. Chci, aby ses zapojila do případu.“

„Jsem v důchodu, Deb. To přece víš.“

„Vím. A taky vím, jak moc ti to chybí. Kate... toho chlapa, co zabil moji dceru, jen trochu postrašili a strávil nějaký čas ve vyšetřovací místnosti. A teď si v klidu vysedává doma, zatímco já musím plánovat pohřeb své dcery. To není spravedlivé, Kate. Prosím... podíváš se na to? Je mi jasné, že to nemůžeš udělat oficiální cestou, ale... cokoliv budeš moct. Byla bych ti vděčná.“

Debiiny oči v sobě skrývaly tolik bolesti, že ji Kate cítila proudit mezi nimi. Každá část jejího těla jí říkala, ať zůstane neoblomná a nedovolí falešným nadějím narušit Debiino truchlení. Ale Deb měla přece jen pravdu. Skutečně se jí stýskalo po práci. A i kdyby se mělo jednat jen o pár telefonátů na policejní oddělení v Richmondu nebo jejím bývalým kolegům z úřadu, bylo by to aspoň něco.

Pořád by to bylo lepší než se neustále ohlížet za svojí kariérou a chodit sama na střelnici.

„Můžu udělat následující,“ řekla Kate. „Po mém odchodu do důchodu jsem ztratila veškeré páky. Jasně, občas mi zavolají a zeptají se na můj názor, ale nemám už žádné kompetence. Nehledě na to, že tenhle případ by byl kompletně mimo mou jurisdikci, i kdybych byla stále aktivní. Ale zavolám pár svým starým kontaktům a ujistím se, že důkazy, které podporují jeho nevinu, jsou dostatečně silné. Upřímně, Deb, to je maximum, co mohu udělat.“

Na Jimovi i Deb byla vidět okamžitá vděčnost. Deb ji znovu objala a tentokrát se už spustil pláč. „Děkuji.“

„To nestojí za řeč,“ odpověděla Kate. „Ale opravdu vám nemůžu nic slíbit.“

„My víme,“ řekl Jim. „Ale aspoň teď víme, že se na to podívá někdo kompetentní.“

Kate nebylo dvakrát příjemné, že se na ni dívají jako na vnitřní sílu, která bude kopat za jejich tým. A nelíbilo se jí ani to, jak shazují práci policie. Ale znovu si uvědomovala, že je to obrovský smutek, co oslabuje jejich úsudek při hledání odpovědí, takže to pro tentokrát nechala být.

Myslela na to, jak moc unavená byla ke konci své kariéry – ani ne tak fyzicky unavená, jako spíš emocionálně vyčerpaná. Vždycky milovala svou práci, ale kolikrát uzavřela případ a pomyslela si: Bože, už mě to fakt unavuje...

V posledních letech se to stávalo čím dál častěji.

Ale tentokrát nešlo o ni.

Objímala svou kamarádku a přemítala nad tím, že je jedno, jak moc se lidé snaží hodit svou minulost za hlavu – ať už kariéru nebo vztahy – vždycky na ně někde zpoza rohu vykukuje.

Kapitola třetí

Kate na nic nečekala. Vrátila se domů a sedla si na chvíli ke stolu ve své malé pracovně. Dívala se oknem pracovny na malý dvorek za domem. Sluneční paprsky prostupovaly oknem tak, že vytvořily obdélníkový obrazec na dřevěné podlaze. Podlaze, která vykazovala známky stárnutí stejně jako zbytek jejího domu z dvacátých let. Nacházel se v Carytownu v Richmondu, ale Kate se tu nikdy necítila jako doma. Carytown byla malá trendy část města, ze které se chtěla v brzké době odstěhovat. Měla dostatek peněz na to, aby si pořídila dům tam, kde chtěla, ale jen pouhá představa na stěhování ji vyčerpávala.

Byla to nejspíš ztráta motivace, co jí tak komplikovalo a ztěžovalo důchod. To a neochota upustit od neustálých vzpomínek, které jí připomínaly, kým posledních třicet let v úřadu byla. Když se tyto dva pocity střetly, často se cítila demotivovaná a bez nějakého skutečného cíle.

Ale teď tu byla žádost Deb a Jima Meadeových. Jistě, byla to poněkud bláhová žádost, ale Kate neviděla nic špatného na tom zavolat pár lidem. I kdyby z toho nakonec nic nebylo, alespoň by pak mohla zavolat Deb a říct jí, že udělala maximum.

První telefonát směřoval na zástupce komisaře virginské státní policie, muže jménem Clarence Greene. Během posledních deseti let s ním úzce spolupracovala na několika případech a oba se vzájemně respektovali. Doufala, že poslední uplynulý rok nezničil jejich vztah. Kate věděla, že Clarence nikdy nebýval ve své kanceláři, takže vynechala pevnou linku a zavolala mu rovnou na mobil.

Už si myslela, že telefonát zůstane bez odezvy, když v tom ji pozdravil známý hlas. Kate si na okamžik připadala, jako kdyby svou práci nikdy neopustila.

„Agentko Wise,“ řekl Clarence. „Jak se sakra máte?“

„Dobře,“ odpověděla. „A vy?“

„Jako obvykle. Ale teda řeknu vám... nevěřil jsem, že na svém telefonu ještě někdy uvidím vaše jméno.“

„No, co se toho týče,“ řekla Kate. „Není mi příjemné přijít s něčím takovým po více než roční odluce, ale mám přítelkyni, která právě přišla o dceru. Slíbila jsem jí, že se na to vyšetřování podívám.“

„Tak co ode mě chcete?“ zeptal se Clarence.

„No, hlavní podezřelý byl ex-přítel dcery. Zdá se, že ho zadrželi, ale do tří hodin byl zase na svobodě. Rodiče jsou samozřejmě zvědaví proč.“

„Ach,“ řekl Clarence. „Podívejte, Wise...tohle vám opravdu nemůžu sdělit. A se vším respektem, který k vám chovám, toto byste už měla vědět.“

„Nechci se nijak plést do případu,“ řekla Kate. „Jen mě zajímá, proč nikdo nesdělil rodičům důvod propuštění jediného podezřelého v případě. Je to truchlící matka, která hledá odpovědi a —“

„Tady vás znovu přeruším,“ řekl Clarence. Jak sama víte, s truchlícími matkami, otci i vdovami se setkávám poměrně pravidelně. Jenom proto, že jednu z nich náhodou znáte, ještě neznamená, že kvůli vám můžu porušit protokol nebo dělat, že se nedívám.“

„Úzce jsme spolu spolupracovali, takže jistě víte, že mi jde jen o to nejlepší.“

„Jsem si jistý, že ano. Ale to poslední, co teď potřebuji, je agentka FBI v důchodu, která se plete do probíhajícího vyšetřování, byť by si držela jakýkoliv odstup. Tomu přece rozumíte, ne?“

Jasně, že tomu rozuměla. Ale přece jen to musela zkusit ještě jednou. „Považovala bych to za osobní laskavost.“

„To je mi jasné,“ řekl Clarence trochu blahosklonně. „Ale moje odpověď je ne, agentko Wise. Teď, pokud mne omluvíte, půjdu k soudu promluvit si s jednou z těch vdov, o kterých jsem vám před chvílí říkal. Mrzí mě, že vám nemůžu pomoci.“

Zavěsil bez slůvka rozloučení, a nechal tak Kate upřeně zírat na dřevěnou podlahu, kde se pomalu přesouval čtyřhran slunečního světla. Přemýšlela nad dalším krokem a uvědomila si, že

zástupce komisaře Greene jí prozradil, že se chystá jet k soudu. Věděla, že by bylo rozumné brát jeho odmítnutí jako porážku. Avšak jeho neochota pomoci, ji nutila pátrat ještě urputněji.

Vždycky mi říkali, že jsem byla tvrdohlavá agentka, přemítala, jak se zvedala od stolu. Je fajn vědět, že se některé věci nezměnily.

* * *

O půl hodiny později už Kate parkovala auto v garážích poblíž policejní stanice ve třetím okrsku. Uvědomovala si, že na základě místa vraždy Julie Hicksové, rozené Meadeové, tady bude ten nejlepší zdroj informací. Jediným problémem bylo, že kromě zástupce komisaře Greenea neznala na celém oddělení nikoho jiného, natož pak ve třetím okrsku.

Sebevědomě vešla do kanceláře. Věděla, že jsou na ní jisté věci, kterých si pozorný policista všimne. Pro začátek neměla zbraň. Měla sice povolení nosit zbraň utajeně, ale vzhledem k tomu, k čemu se chystala, usoudila, že takové počínání by jí v konečném důsledku mohlo přivodit mnohem více nepříjemností, pokud by jí chytili při lži.

A nečestnost si opravdu nemohla dovolit. V důchodu nebo ne, v sázce byla její reputace – reputace, kterou si pečlivě budovala přes třicet let. Příštích několik minut se bude pohybovat na tenkém ledě, což se jí zamlouvalo. Takhle nervózní nebyla od doby, kdy odešla do důchodu.

Zamířila rovnou na informace, což byl osvětlený prostor, oddělený skleněnou tabulí od centrální místnosti. Za pultem seděla žena v uniformě, která zrovna něco razítkovala v účetní knize. Podívala se na Kate pohledem, jako by se snad ani neuměla usmát.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptala se recepční.

„Jsem vysloužilá agentka FBI a hledám nějaké informace o nedávné vraždě. Doufala jsem, že bych mohla dostat jména policistů, kteří ten případ vedou.“

„Máte identifikační průkaz?“ zeptala se žena.

Kate vytáhla řidičský průkaz a posunula ho přes skleněnou přepážku. Žena za pultem se na něj sotva podívala a posunula ho zase zpět. „Budu potřebovat váš průkaz FBI.“

„No, jak jsem řekla, jsem v důchodu.“

„A kdo vás poslal? Potřebuji jméno s kontaktními údaji, načež bude muset dotyčný vyplnit žádost, abyste mohla dané informace obdržet.“

„Vážně jsem doufala, že tyhle formality přeskočíme.“

„Pak vám ale nemůžu pomoci,“ odvětila žena.

Kate přemítala, jak daleko to může hnát. Někdo jistě upozorní Clarence Greenea, pokud to přežene, což by mohl být malér. Její mozek jel na plné otáčky, jak přemítala nad dalším postupem. Dokázala přijít jen s jedním, ale ten byl ještě riskantnější než to, o co se pokoušela nyní.

Kate s povzdechem odsekla: „Fajn, přesto díky.“

Otočila se na podpatku a odkráčela ven z kanceláře. Cítila se trochu zahanbeně. Co si k čertu myslela? I kdyby ještě pořád měla svůj průkaz FBI, bylo by nezákonné, kdyby jí richmondská policie poskytla jakékoliv informace bez souhlasu nadřízeného z DC.

Bylo víc než pokořující kráčet zpět k autu s tak příšerným pocitem – pocitem, že je jen obyčejný civilista.

Ale civilista, který nebere ne jako odpověď.

Vyndala telefon a zavolala Deb Meadeové. Když to Deb zvedla, stále ještě zněla unaveně a trochu mimo.

„Nezlob se, že ruším, Deb,“ řekla Kate, „ale znáš jméno a adresu toho ex-přítele?“

Jak se ukázalo, Deb znala obojí.

Kapitola čtvrtá

Ačkoliv Kate neměla svůj starý průkaz FBI, stále ještě vlastnila poslední odznak. Byl vystaven na krbové římse jako nějaký pozůstatek dávných časů, o nic lepší než vybledlá fotografie. Poté, co opustila policejní stanici ve třetím okrsku, zamířila pro něj domů. Dlouho váhala, jestli si také nevzít zbraň. Upřeně hleděla na svou M1911, ale na konec ji nechala v šuplíku nočního stolku. Brát ji s sebou k tomu, na co se chystala, si říkalo o malér.

Rozhodla se ale vzít si pouta, která skladovala v krabici od bot pod postelí, společně s dalšími poklady ze své kariéry.

Jen pro případ.

Odešla z domu a zamířila na adresu, kterou jí poskytla Deb. To místo se nacházelo v Shockoe Bottom, asi dvacet minut autem od jejího domu. Spíše než nervozitu pociťovala jisté vzrušení, jak se přibližovala k cíli. Uvědomovala si, že by to neměla dělat, ale zároveň se jí líbilo být zase na lovu – i když to bylo tajně.

Jakmile Kate dorazila na adresu ex-přítele Julie Hicksové, muže jménem Brian Neilbolt, vzpomněla si na svého manžela. Čas od času se jí vynořil v hlavě, ale někdy se zdálo, že tam nějakou dobu zůstane. A přesně to se stalo, když dorazila do cíle. Viděla ho, jak rozčarovane kýve hlavou.

Zdálo se, jako by říkal: „Víš, že bys to neměla dělat, Kate.“

Trochu se pousmála. Byly chvíle, kdy jí neskutečně chyběl, v kontrastu s momenty, kdy měla pocit, že se z jeho smrti oklepala až příliš rychle.

Jak parkovala před adresou, kterou jí dala Deb, setřásla pavučiny vzpomínek pryč. Byl to poměrně pěkný dům, který byl rozdělen na dva byty oddělené verandami. Když vystoupila z auta, okamžitě poznala, že je někdo doma, neboť tam někoho slyšela hlasitě mluvit.

V momentě, kdy vystoupala po schodech na verandu, se jí zdálo, jako by se vrátila o rok zpět v čase. Znovu se cítila jako agentka, až na absenci zbraně u pasu. Ale vzhledem k tomu, že ve skutečnosti byla agentka v důchodu, neměla nejmenší tušení, co řekne po zaklepání na dveře.

Tím se však nenechala zastavit. Zaklepala na dveře se stejnou autoritou, s jakou by to udělala před rokem. Když slyšela hlasitou konverzaci, která vycházela zevnitř domu, rozhodla se držet se pravdy. Lhaní v situaci, ve které ani neměla být, by jí jen přitížilo, pokud by ji přistihli.

Kate byla trochu zaskočena mužem, který otevřel dveře. Měřil asi metr devadesát a svaly na něm jen hrály. Muskulatura jeho ramen jasně ukazovala, že posiloval. Z fleku by mohl dělat profesionálního wrestlera. Jediná věc, která trochu ničila celkový dojem, byla zlost v jeho očích.

„Jo?“ zeptal se. „Kdo jste?“

V zápětí Kate udělal pohyb, který jí tak scházel. Ukázala mu svůj odznak. Doufala, že pohled na něj dodá váhu jejímu představení. „Jmenuji se Kate Wise a jsem agentka FBI v důchodu. Doufala jsem, že bychom si spolu mohli na chvíli promluvit.“

„O čem jako?“ zeptal se nevrle.

„Jste Brian Neilbolt?“ zeptala se Kate.

„To jsem.“

„Takže vaše bývalá přítelkyně byla Julie Hicksová, správně? Rozená Julie Meadeová?“

„Kurva, už zase? Tak hele, už mě sbalili a vyslýchali ti podělaní poldové. A teď ještě federálové?“

„Buďte v klidu, já vás nepřišla vyslýchat. Mám jen pár otázek.“

„To mi zní trochu jako výslech,“ řekl. „Kromě toho, neříkala jste náhodou, že jste v důchodu? Jsem si tedy jistý, že nemusím dělat nic z toho, oč mě žádáte.“

Předstírala, že se jí jeho poznámka dotkla a dívala se jinam. Ve skutečnosti však hleděla přes jeho vypracovaná ramena do prostoru za ním. Viděla tam kufr a dva batohy opřené o zeď. Na vrchu

kufříku ležel list papíru. Velké logo na něm jasně ukazovalo, že se jedná o fakturu z cestovní kanceláře Orbitz. Zdá se, že Brian Neilbolt opouštěl na nějakou dobu město.

To není zrovna dobrý scénář, když vás sbalili a vyslýchali pro vraždu své ex-přítelkyně.

„Kam máte namířeno?“ zeptala se Kate.

„Do toho vám nic není.“

„S kým jste tak hlasitě telefonoval, než jsem zaklepala na dveře?“

„Tak znova, do toho vám nic není. Teď, pokud mě omluvíte...“

Chystal se zavřít dveře, ale Kate nehodlala ustoupit. Udělala krok dopředu a vrazila nohu mezi dveře a futra.

„Pane Neilbolte, žádám vás jen o pět minut vašeho času.“

Bylo vidět, jak jím projela vlna zuřivosti, která však zase rychle opadla. Svěsil hlavu a Kate se na chvíli zdálo, že nějak zesmutněl. Měl podobný výraz v obličeji, který předtím viděla u Meadeových.

„Říkala jste, že jste v důchodu, je to tak?“ zeptal se Neilbolt.

„Přesně tak,“ potvrdila jeho slova.

„V důchodu,“ řekl. „Takže, vypadněte kurva z mé verandy.“

Kate se odhodlaně zapřela a dávala jasně najevo, že nemá v plánu odejít.

„Řekl jsem, ať do prdele vypadnete z mé verandy!“

Kývl hlavou a pak se natáhl, aby ji odstrčil. Ucítila sílu jeho paží na svém rameni a zareagovala tak rychle, jak jen mohla. Sama byla překvapená, jak rychle její reflexy a svalová paměť naskočily.

Jak zavravorala, chytila se oběma pažemi Neilboltovy pravé ruky. V tom samém okamžiku poklekla na koleno, aby zastavila svůj pohyb dozadu. Poté se ho s vypětím všech sil pokusila přehodit přes rameno, avšak to pro ni bylo příliš velké sousto. Jakmile si uvědomil, co má Kate v úmyslu, zasadil jí tvrdý úder loktem do žeber.

Kate na chvíli zalapala po dechu, ale ten úder loktem rozhodil Neilboltovu rovnováhu. Znovu se ho pokusila přehodit přes rameno a tentokrát úspěšně. Možná až příliš úspěšně, vzhledem k tomu, že použila veškerou svoji sílu.

Neilbolt vyletěl z verandy a při dopadu narazil na spodní dva schody. Zařval bolestí, ale ihned se zase pokusil postavit na nohy. Šokovaně se podíval na Kate a snažil se přijít na to, co se právě stalo. Poháněn vztekem a údivem, belhal se trochu zmateně po schodech směrem k ní.

Když se blížil k poslednímu schodu, překvapila ho náhlým kopnutím kolene, které směřovalo rovnou do obličeje. Jak se mu snažil vyhnout, trefila ho z boku do hlavy a znovu šla do kolen. Tvrdě mu přitiskla hlavu k verandě, zatímco jeho ruce a nohy zůstaly na schodech. Poté vytáhla pouta z bundy a nasadila mu je takovou rychlostí, jakou získáte jen po třicetileté praxi.

Odstoupila od Briana Neilbolta a podívala se na něj dolů. Vůbec se nebránil poutům; vlastně se zdálo, že je trochu mimo.

Kate sáhla po telefonu, aby zavolala policii, když v tom si všimla, že se jí klepe ruka. Byla celá nabuzená, plná adrenalinu. Přistihla se dokonce, jak se na jejím obličeji objevil úsměv.

Bože, jak mi tohle chybělo.

I přesto, že ten úder do žeber bolel jak čert – mnohem víc, než kdyby takhle dostala před pěti nebo šesti lety. A ty klouby v kolenou takhle bolely vždycky po rvačce?

Dopřála si chvíli klidu, aby si ten moment mohla naplno vychutnat, než zavolala na policii. Brian Neilbolt zatím ležel omráčený u jejích nohou. Možná přemýšlel nad tím, jak je možné, že mu nakopala zadek ženská, která je alespoň tak o dvacet let starší než on.

Kapitola pátá

Upřímně, Kate očekávala nějaké nepříjemnosti kvůli posledním událostem, ale její představy se ani zdaleka neblížily tomu, co ji čekalo na policejní stanici třetího okrsku. Z pohledů policistů, kteří kolem ní procházeli během svých kancelářských pochůzek, jí byla jasné, že něco přijde. Někteří se na ni dívali s úctou a údivem, zatímco jiní vykazovali spíše známky posměchu.

Kate se tím nenechala rozhodit. Stále ještě byla pěkně napumpovaná z potyčky na Neilboltově verandě.

„Vy jste paní Wise, je to tak?“ zeptal se.

„To jsem.“

V jeho očích se objevil záblesk uznání. Podobné pohledy vídávala v jednom kuse, když se s ní ostatní agenti a policisté, kteří byli obeznámeni s jejími záznamy, setkali úplně poprvé. Ten pohled jí opravdu chyběl.

„Kapitán Budd by s vámi rád mluvil.“

Upřímně řečeno, Kate byla poněkud zaskočená. Doufala totiž, že bude mluvit s někým výše postaveným, jako byl například zástupce komisaře Greene. Ačkoliv byl do telefonu docela drsný, věděla, že tváří v tvář by ho dokázala přesvědčit. Kapitán Randall Budd byl naproti tomu poměrně přímočarý typ člověka. Před pár lety se s ním jednou setkala. Nedokázala si sice vybavit jeho obličej, ale moc dobře věděla, že působil odhodlaným a ryze profesionálním dojmem.

Přesto nechtěla působit ustrašeně nebo nervózně. Vstala a následovala policistu ven z čekárny. Procházeli přes otevřenou kancelář, kde se jí dostalo několika dalších nejistých pohledů, dokud ji policista nezavedl do chodby. Uprostřed chodby se nacházela kancelář Randalla Budda. Dveře do ní byly otevřené, jako kdyby ji už nějakou dobu očekával.

Policista neřekl ani slovo; jakmile ji dovedl k Buddovým dveřím, otočil se a odkráčel pryč. Kate nahlédla dovnitř a uviděla, jak jí kapitán Budd rukou naznačuje, ať jde dál.

„Jen pojďte dál,“ řekl. „Nebudu vám lhát. Nejsem z vás dvakrát nadšený, ale nekoušu. Mohla byste za sebou zavřít dveře?“

Kate vešla dovnitř a udělala, oč byla žádána. Poté si sedla na jednu ze tří židlí, které stály na druhé straně Buddova stolu. Stolu, na kterém se nacházelo víc osobních předmětů než pracovních položek: fotky rodiny, podepsaný míček na baseball, osobní hrnek na kávu a jakási sentimentální plaketa s nábojnicí.

„Na úvod bych rád podotkl, že jsem velmi dobře obeznámen s vašimi záznamy,“ řekl Budd. „Více než stovka zatčení během vaší kariéry. Nejlepší ze třídy v akademii. Zlatá a stříbrná umístění v osmi po sobě jdoucích turnajích v kickboxu, jako doplněk ke standardnímu tréninku FBI, kde jste také úradovala. Vaše jméno se šušalo na každém rohu, když jste ještě byla ve službě, a většina lidí si vás tady u nás na oddělení nesmírně považuje.“

„Ale?“ řekla Kate. Nechtěla být ironická, pouze se pokoušela dát najevo, že je ochotna přijmout pokárání... ačkoliv věřila, že si to nezaslouží.

„Ale nehledě vašich úspěchů, nemáte absolutně žádné právo chodit po domech a napadat lidi jenom proto, že by mohli být zapleteni do vraždy dcery jedné z vašich kamarádek.“

„Nešla jsem za ním s úmyslem zaútočit,“ bránila se Kate. „Chtěla jsem se jen zeptat na pár otázek. Když pak ale začal být agresivní, tak jsem se prostě bránila.“

„Ten dotyčný řekl mým mužům, že jste ho shodila ze schodů verandy a třískla jeho hlavou o podlahu.“

„Nemůžete mě obviňovat, že jsem silnější než on, ne?“ zeptala se.

Budd se na ni podíval a pořádně si ji prohlédl. „Teď úplně nevím, jestli se snažíte být vtipná, berete to na lehkou váhu, či je to snad váš každodenní postoj.“

„Kapitáne, chápu vaši situaci i to, jak vám může pětapadesátiletá žena, která zmlátila někoho, koho vaši muži na krátko zatkli, způsobovat migrény. Ale zkuste prosím pochopit, že jsem Briana Neilbolta navštívila pouze proto, že mě o to požádala přítelkyně. A teď, když vím, co je zač, si upřímně myslím, že to nebyl zas tak špatný nápad.“

„Takže vy usuzujete, že mí muži svou práci odflákli?“ zeptal se Budd.

„To jsem neřekla.“

Budd protočil oči a povzdychl si. „Podívejte, nehodlám se o tom dohadovat. Popravdě, nepřál bych si nic jiného, než abyste odtud po našem rozhovoru, za pár minut, odešla, čímž bude celá věc vyřízená. Nicméně byste měla pochopit, že jste šla hodně přes čáru, a pokud se to bude ještě někdy opakovat, budu vás muset zadržet.“

Kate měla připravených několik odpovědí, ale jelikož byl Budd ochotný odpustit si zbytečné dohadování, rozhodla se učinit totéž. Moc dobře si uvědomovala, že by jí mohl ze své pozice skutečně zavařit, takže se snažila být slušná, jak jen to šlo.

„Rozumím,“ odpověděla.

Budd vypadal na malou chvíli zamyšleně, a poté spojil na stole ruce, jako by se snažil na něco soustředit. „A jen abyste věděla, jsme si jistí, že Brian Neilbolt Julii Hicksovou nezavraždil. Máme ho na záznamu z bezpečnostních kamer před barem, kde se v inkriminovanou noc nacházel. Vešel dovnitř kolem desáté a odešel až někdy po půlnoci. Pak máme ještě textové zprávy mezi ním a jeho současnou známostí, se kterou si psal mezi jednou a třetí hodinou ranní. Všechno sedí. On není náš člověk.“

„Měl sbalené tašky a kufry,“ podotkla Kate. „Jako kdyby se snažil narychlo opustit město.“

„V těch zprávách se domlouval se svou známostí na návštěvě Atlantic City. Měli vyrazit dnes ráno.“

„Aha,“ řekla Kate a kývla hlavou. Necítila se zahanbeně, ale začínala litovat svého agresivního jednání na Neilboltovo verandě.

„Je tu ještě jedna věc,“ řekl Budd. „Opět se na to musíte podívat z mého úhlu. Neměl jsem jinou možnost než kontaktovat vašeho bývalého nadřízeného z FBI. Takový je protokol, ale to jistě víte.“

Věděla to, ale popravdě ji to vůbec nenapadlo. Najednou ji začal svírat takový zvláštní pocit.

„Vím,“ odpověděla.

„Mluvil jsem se zástupcem ředitele Duranem. Nebyl moc nadšený, a chce s vámi mluvit.“

Kate protočila panenky a pokývala hlavou. „Fajn. Zavolám mu a řeknu, že je to na váš popud.“

„Vy mi nerozumíte,“ řekl Budd. „Chtějí vás vidět. Ve Washingtonu.“

S těmito slovy se její pocity rychle přeměnily v něco, co už hodně dlouho necítila – skutečné obavy.

Kapitola šestá

Po rozhovoru s kapitánem Buddem vyřídila Kate příslušné telefonáty, aby dala vědět svým bývalým nadřízeným, že obdržela jejich žádost o návštěvu. Nikdo jí do telefonu nesdělil bližší informace a vlastně ani nemluvila s nikým na vyšší pozici. Napsala tak pár drzých zpráv dvěma nešťastným recepčním, což byl vynikající způsob uvolnění stresu.

Následující den, kolem osmé hodiny ranní, vyrazila z Richmondu. Je trochu s podivem, že byla více vzrušená než nervózní. Připadala si jako absolvent, který po letech navštíví svou Alma Mater. Za poslední rok jí úřad FBI neskutečně chyběl a nemohla se už dočkat, až se tam vrátí... i když jí hrozil trest.

Cestou se snažila rozptýlit poslechem jednoho méně známého filmového podcastu, který jí doporučila její dcera. Po pěti minutách podcastu byli komentátoři přehlušeni, a Kate se tak raději zamýšlela nad posledními roky svého života. Nedá se říct, že by byla sentimentálním typem člověka, ale kdykoliv vyrazila na delší cestu, její mysl tíhla k nostalgii.

Takže místo toho, aby se soustředila na podcast, raději myslela na svou dceru – její těhotnou dceru, kterou zhruba za pět týdnů čekal porod. Měla to být holčička, Michelle. Otec dítěte byl slušný a hodný člověk, ale přesto si Kate vždycky myslela, že pro Melissu Wise není dostatečně dobrý. Melissa, jíž Kate odmala říkala Lissa, bydlela v Chesterfieldu, který de facto spadal pod oblast Richmondu, ačkoliv s tím místní obyvatelé nesouhlasili. Kate jí to nikdy neřekla, ale právě to byl ten pravý důvod, proč se přestěhovala zpět do Richmondu. Nebylo to jen kvůli citovým vazbám k městu z doby, kdy byla na škole, ale především kvůli své rodině – a že tam bude žít její první vnouče.

Vnouče, pomyslela si Kate. Jak se to stalo, že už je Melissa tak stará? A vůbec sakra, jak to, že už jsem já takhle zestárla?

A jak tak přemýšlela o své dceři a zatím nenarozené Michelle, klasicky sklouzla k myšlenkám na svého zesnulého muže, který byl před šesti lety zavražděn. Střelili ho zezadu do hlavy, když v noci venčil psa. Sebrali mu peněženku s mobilem, a Kate byla přivolána k identifikaci těla necelé dvě hodiny poté, co odešel se psem ven.

Ta rána byla po většinu času stále čerstvá, ale nedávala to na sobě znát. Kate odešla do důchodu o osm měsíců dříve, než byl její oficiální důchodový věk. Poté, co konečně rozprášila Michaelův popel, na opuštěném baseballovém hřišti nedaleko jejich domova ve Falls Church, se už zkrátka nedokázala plně soustředit na svou práci.

Možná proto se poslední rok neustále trápila svým odchodem ze zaměstnání. Opustila ho o měsíce dříve, než doopravdy musela. Co všechno jí ty měsíce mohly nabídnout? Co ještě mohla ve své kariéře dokázat?

Neustále dumala nad podobnými otázkami, ale nikdy svých činů nelitovala. Michael si zasloužil alespoň pár měsíců její plné pozornosti. Vlastně si zasloužil mnohem víc než to, ale Kate si byla jistá, že ani v posmrtném životě by od ní nečekal, že svou práci zazdí na příliš dlouhou dobu. Věděl by totiž, kolik bude zapotřebí práce, aby mohla řádně truchlit – a tou prací je myšleno doslova práce v úřadu, po dobu, jak jen to pro ni bude po jeho smrti emočně únosné.

Uvědomila si, že neměla pocit, jako by Michaela zklamala, což ji cestou do DC alespoň částečně uklidňovalo. Sama totiž věřila tomu, že smrtí nic nekončí. Netušila, zda to znamená posmrtný život nebo reinkarnaci, ale tato nevědomost jí nijak zvlášť nevadila. Věděla ale, že ať už je Michael kdekoliv, rozhodně by byl šťastný, že se vrací zpátky do DC – i když to bylo kvůli pořádnému průšvihů.

Nejspíš se teď dobře bavil na její účet.

Ta představa ji navzdory okolnostem rozesmála. Vypnula podcast a soustředila se pouze na cestu, své myšlenky a na to, že dokonce i když to podělá, život vždy nakonec všechno vyřeší.

* * *

Nepocítovala žádné zvláštní emoce, když vešla hlavním vchodem do velkého vestibulu ústředí FBI. Uvědomovala si ale, že už sem nepatří – jako žena, která navštíví svou střední školu jenom proto, aby zjistila, že ji její útroby činí spíše smutnou než nostalgickou.

Nicméně pomohlo jí, jak jí bylo vše povědomé. Přestože měla pocit, že už sem nepatří, cítila se zároveň, jako kdyby nebyla pryč zas tak dlouho. Prošla vestibulem, ohlásila se na recepci, a poté zamířila k výtahům, jako kdyby byla pryč pouhý týden. Dokonce i uzavřený prostor výtahu byl příjemný, jak ji vezl nahoru ke kanceláři asistenta ředitele Durana.

Když vystoupila z výtahu a vešla do Duranovy čekárny, všimla si té samé recepční, která tam seděla už někdy před rokem. Nikdy si sice vzájemně nepotykaly, ale přesto se recepční zvedla a běžela ji obejmout.

„Kate! Tak ráda vás vidím!“

Jméno té recepční jí naskočilo přesně v ten pravý moment. „Já vás také, Dano,“ řekla Kate.

„Tušila jsem, že se vám nebude v důchodu líbit,“ zavtipkovala Dana.

„Jo, je to děsná nuda.“

„Dobře, tak tedy běžte dovnitř,“ řekla Dana. „Už na vás čeká.“

Kate zaklepala na zavřené dveře kanceláře. I když se z druhé strany ozval poměrně nevrlý hlas, trochu ji to uklidnilo.

„Je otevřeno,“ uslyšela hlas asistenta ředitele Durana.

Kate otevřela dveře a vešla dovnitř. Počítala s tím, že uvidí Durana a připravila se na to. Co ovšem nečekala, byla tvář jejího bývalého parťáka. Logan Nash se na ni ihned usmál, jak se zvedal z jedné ze židlí od Duranova stolu.

Duran se jakoby díval stranou, aby jim dopřál chvilku pro opětovné setkání. Kate se s Loganem Nashem přivítala přátelským objetím. Pracovala s Loganem posledních osm let své kariéry. Byl o deset let mladší než ona, ale po jejím odchodu si pomalu začal budovat vynikající sólo kariéru.

„Rád tě vidím, Kate,“ zašeptal jí do ucha, když se objali.

„Já tebe taky,“ odpověděla. Srdce jí náhle zjihlo a pomalu, téměř dráždivě, si uvědomila, že ať už si nalhávala cokoli, tuhle část svého života během posledního roku neskutečně postrádala.

Když se od sebe odtrhli, oba se s poněkud trapným pocitem posadili před Durana. Seděli na místech, kde běžně sedávali za dob jejich spolupráce. Jenže nikdy to nebylo z disciplinárních důvodů.

Vince Duran se zhluboka nadechl a odfrkl si. Kate nedokázala odhadnout, jak moc byl Duran naštvaný.

„Takže, nebudeme chodit kolem horké kaše,“ řekl Duran. „Vy jistě víte, proč jste tady, Kate. A já ujistil kapitána Budda, že celou situaci vyřeším co nejefektivnějším způsobem. Zdál se s tím být v pohodě, takže věřím, že celá ta věc s házením podezřelého z verandy bude zametena pod koberec. Strašně rád bych ale věděl, jak jste se vůbec ocitla na verandě toho nešťastníka.“

V tu chvíli jí bylo jasné, že ta konverzace nebude zas tak nepříjemná, jak očekávala. Duran byl pořádná vazba, zhruba sto deset kilogramů a většina z toho byly svaly. Když mu bylo něco přes dvacet let, strávil nějakou dobu v Afghánistánu, a ačkoliv se Kate nikdy nedozvěděla, co tam dělal, kolovaly o něm legendy. Byl svědkem i přímým aktérem hodně drsných věcí, což se dalo mnohdy vyčíst z jeho tváře. Ale dnes se zdál být v dobré náladě. Zajímalo ji, jestli to nebylo proto, že už k ní nemluvil jako ke své podřízené. Bylo to spíš jako náhodné setkání se starým známým.

O to snazší pro ni bylo říct mu o vraždě Julie Hicksové – dcery její dobré kamarádky Deb Meadeové. Převyprávěla mu rozhovor s Meadeovými v jejich domě, i to, jak jistí se zdáli být. Poté udělala to samé se scénou na Neilboltově verandě. Vysvětlila, jak vše začalo pouhou sebeobranou, ale pak to nepochybně zašlo příliš daleko.

Logan se během jejího vyprávění párkrát zachichotal, zatímco Duran si zachovával kamennou tvář. Když domluvila, čekala od něj nějakou reakci, avšak k jejímu překvapení jen pokrčil rameny.

„Podívejte... z mého pohledu,“ řekl, „jde o prkotinu. Sice jste strkala nos tam, kam jste neměla, ale ten chlápek na vás rozhodně neměl sahat – zvláště, když jste mu řekla, že jste bývalá agentka FBI. To od něj bylo opravdu hloupé. Akorát se mi nelíbí, že jste ho zpoutala.“

„Jak jsem řekla... uznávám, že jsem šla trochu přes čáru.“

„Ty?“ zeptal se Logan a předstíral překvapeného. „Ne!“

„Co o tom případu víte?“ zeptal se Duran.

„Jen tolik, že byla zavražděna ve svém domě, zatímco byl její muž na služební cestě. Jedinou opravdovou stopou byl její ex-přítel, kterého ale policie bleskurychle propustila. Nicméně později jsem se dozvěděla, že měl neprůstřelné alibi.“

„Nic víc?“ zeptal se Duran.

„Nic, o čem bych věděla.“

Duran pokýval hlavou a pak se od srdce zasmál. „A jak jde vlastně důchod, kromě házení chlápků z jejich verand?“

„Je to děs,“ přiznala. „Prvních pár týdnů jsem si ho užívala, ale potom to strašně rychle zevšednělo. Chybí mi moje práce. Přečetla jsem hromadu krimi knížek a sleduju až nezdravě moc detektivních pořadů na kanálu Biography.“

„Asi by vás překvapilo, kdybyste věděla, jak často tohle slyšíme od vysloužilých agentů po prvních šesti až dvanácti měsících v důchodu. Někteří volají a škemrají alespoň o nějakou práci, berou cokoli. Dokonce i papírování spojené s odposloucháváním.“

Kate neřekla ani slovo, jen přikývla, že tyhle pocity zná.

„Ovšem vy jste ještě nevolala,“ řekl Duran. „Abych byl upřímný, čekal jsem, že zavoláte. Nemyslel jsem si, že byste s tím mohla jen tak seknout. A tenhle malý incident mi dává za pravdu.“

„Se vši úctou, pane,“ řekla Kate, „zavolal jste si mě kvůli pokárání, nebo jste mi chtěl vymáchat nos v tom, že se nedokážu přenést přes svou starou práci?“

„Ani jedno,“ odpověděl Duran. „Po tom telefonátu z Richmondu jsem si pročetl vaši složku a všiml si, že jste byla požádána o svědectví ve slyšení o podmíněčném propuštění. Je to tak?“

„Ano. Jedná se o případ Mueller. Dvojitá vražda.“

„To je poprvé, co vás někdo kontaktoval ohledně práce od doby, co jste v důchodu?“

„Ne,“ řekla Kate a byla si jistá, že už předem znal odpověď. „Asi po dvou měsících v důchodu mi zavolal asistent agenta a vyptával se na jeden odložený případ, na kterém jsem naposled dělala v roce 2005. A ještě se se mnou spojilo pár lidí z oddělení evidence a průzkumu, aby se zeptali na metodologii u několika mých starých případů.“

Duran přikývl a mírně se na své židli zaklonil. „Měla byste ještě vědět, že instruktoři v akademii používají některé vaše starší případy jako názornou ukázkou pro ročníkové práce. Zanechala jste tu po sobě nesmazatelný otisk, agentko Wise. A upřímně, doufal jsem, že zrovna vy budete jedna z těch, kdo zavolá, a projevíte zájem o spolupráci, i když už jste v důchodu.“

„Znamená to tedy, že chcete, abych vypomáhala u některých případů?“ zeptala se Kate a snažila se skrýt v hlase svá očekávání.

„No, to ještě úplně nevíme. Uvažujeme, že přidělíme jednoho nebo dva agenty s mimořádnými záznamy na odložené případy. Nic dlouhodobého, ani na plný úvazek. A vaše jméno bylo jediné, na kterém jsme se všichni shodli. Ovšem ještě než se nadchnete, tak vezměte v potaz, že se nejedná o okamžitou věc. Zatím ještě chceme, abyste odpočívala. Dala si pauzu od práce. Opravdovou pauzu.“

„To zvládnou,“ řekla Kate. „Děkuju.“

„Ještě mi neděkujte,“ odpověděl Duran. „Může to trvat několik měsíců. A obávám se, že budu muset svou nabídku stáhnout, pokud se teď vrátíte domů a začnete mlátit mnohem mladší muže na jejich verandách.“

„Myslím, že se dovedu ovládat,“ řekla Kate.

Logan si nemohl pomoci a znovu se vedle ní potichu zasmál.

I Duran vypadal pobaveně, když se zvedl ze židle.

„Teď... jestli opravdu budete vypomáhat, obávám se, že budeme muset absolvovat ty méně zábavné části naší práce.“

Kate očekávala nějaké papírování a povzdechla si. „Formuláře? Dokumenty?“

„Ale kdeže, nic takového,“ odpověděl Duran. „Naplánoval jsem schůzi, abychom se trochu posunuli. Myslím, že to je ten nejlepší způsob, jak všechny informovat.“

„Jé, schůze nesnáším.“

„To já vím,“ řekl Duran. „Moc dobře si to pamatuji. Ale hele... znáte snad lepší způsob, jak vás přivítat zpátky?“

Logan se vedle ní neubráníl smíchu, když následovali Durana ven z kanceláře. A Kate to celé přišlo tak nějak zvláště povědomé.

* * *

Nakonec to vůbec nebyla špatná schůze. V malé konferenční místnosti na konci chodby na ně čekali pouze další tři lidé. Dva z nich, muž a žena, byli agenti. Kate byla přesvědčená, že ani jednoho z nich ještě nepotkala. Třetí muž jí však připadal nějak povědomý; byla si jistá, že se jmenuje Dunn. Poté, co za nimi Duran zavřel dveře, jeden z agentů vstal a okamžitě jí podal ruku.

„Agentko Wise, jsem moc rád, že vás poznávám,“ řekl.

Poněkud neohrabaně ho chytila za ruku a potřásla mu s ní. V ten moment si agent uvědomil, že to možná trochu přehnal.

„Promiňte,“ zamumlal a rychle se posadil zpátky na místo.

„To nic, agente Rosi,“ řekl Duran, když se posadil do čela stolu. „Nejste první agent, který se nechal unést přítomností téměř legendární agentky Kate Wise,“ řekl trochu sarkastickým tónem a usmál se na Kate.

Muž, o kterém si myslela, že se jmenuje Dunn, stál stranou těch dvou, evidentně mladších, agentů. Byl to nějaký nadřízený, což bylo zřejmé z jeho stoického výrazu a nažehleného obleku.

„Agentko Wise,“ řekl Duran, „toto jsou agent Rose a agentka DeMarco. Jsou partneři zhruba sedm měsíců, ale jen proto, že jsme pro ně s asistentem ředitele Dunnem nemohli najít místo. Oba mají výjimečné schopnosti. A pokud nakonec dostanete případ v Richmondu, jednoho z nich k vám nejspíš přidělíme.“

Agent Rose stále ještě vypadal trochu zahanbeně, ale nenechal se vyvést z míry. Kate marně pátrala v paměti, kdy z ní byl někdo takhle viditelně nervózní. Bylo to patrně v předposledním roce její kariéry, když s ní dotyčný člověk spolupracoval na nějaké jednodenní záležitosti v laboratoři v Quanticu. Byla to pokorná, ale zároveň trochu odpudivá zkušenost.

„Měl bych dodat,“ řekl asistent ředitele Dunn, „že jsme společně se zástupcem ředitele Duranem usilovali o tento program, totiž přivést nedávno vysloužilé agenty zpět do služby. Netuším, zda vám to již řekl, ale vaše jméno bylo první na seznamu.“

„Ano,“ přitakal Duran. „Nemusím asi zdůrazňovat, že bychom opravdu ocenili, kdybyste si to zatím nechala pro sebe. A samozřejmě očekáváme skvělé výsledky.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ řekla Kate. Rázem si uvědomovala, že je na ni vyvíjen mírný nátlak. Ne, že by jí to nějak vadilo. Pod tlakem obvykle pracovala nejlépe.

„Skvěle,“ řekl Duran. „Chcete si teď projít detaily tohoto případu?“

Kate přikývla a okamžitě se vrátila do své staré role. Zdálo se, jako by nevynechala jediný den, natož pak celý rok. Zatímco Kate podávala informace o situaci v Richmondu a o tom, jak se do případu zapletla, agenti Rose a DeMarco s ní udržovali neustálý oční kontakt. Nejspíš ji podrobně studovali, aby viděli, jak s ní případně spolupracovat.

Kate se však nenechala rozptýlit. Probírala jednotlivé detaily případu a připadala si zase jako dřív.

A bylo to o mnoho lepší než přítomnost, ve které žila.

Kapitola sedmá

O tři hodiny později už Kate seděla s Loganem venku, pod plátěným přístřeškem, v malé italské restauraci. Logan si dal masem plněný sendvič, zatímco Kate jedla těstovinový salát se sklenkou bílého vína. Nebyla moc zvyklá pít, a už vůbec ne před pátou hodinou odpolední, avšak toto byla zvláštní příležitost. Dokonce i pouhá myšlenka na skutečnost, že by se mohla opět stát aktivní agentkou FBI, jí připadala jako důvod k oslavě.

„Takže na jakých případech teď děláš?“ zeptala se Kate.

„Na takových, které by tě jistě nudily,“ odpověděl. Kate ale věděla, že jí o nich nakonec řekne, protože miloval svou práci stejně jako ona.

„Snažím se dostat nějaké podvodníky, kteří manipulují s bankomaty. A částečně spolupracuji s pár dalšími agenty na něčem, co vypadá na menší obchod s prostitutkami, který přichází z Georgetownu, toť vše.“

„Jejda,“ řekla Kate.

„Však jsem ti to říkal, nuda...“

„Takže úplně něco jiného než ty odložené případy, o kterých mluvil Duran? Co o tom vlastně víš? Jak dlouho už ten projekt připravují?“

„Moc dlouho ne, myslím. Zasvětili mě teprve před dvěma týdny. Duran se mě s dalšími kuplíři vyptával na pár našich případů, které se nikdy nevyřešily. Nezajímaly je naše pracovní metody nebo tak něco, chtěli jen detaily a dokumentace ke starým případům.“

„A neřekli ti důvod?“

„Ne. A... počkej, proč jsi tak podezřívavá? Myslel jsem, že po téhle příležitosti skočíš.“

„Však to mám taky v plánu. Jen mě zajímá, jestli nejdou po nějakém konkrétním odloženém případu. Něco přece muselo zažehnout ten náhlý zájem o staré případy. Fakt pochybuji, že se jen Duran snažil vymyslet způsob, jak mě přivést zpátky.“

„To netuším,“ řekl Logan. „Byla bys překvapená, jak tě tu postrádali. Někteří nováčci o tobě neustále básní, jako bys byla nějaké mytologické stvoření.“

Ignorovala ten kompliment a soustředila se dál na svůj tok myšlenek. „Mimo to, proč by si mě zavolal zpět do DC, aby mi následně řekl, že si mám dát oraz, než začnu pracovat? Říkám si, že ať už je pravý důvod jakýkoliv, ještě tak úplně nevyplul na povrch.“

„No, víš,“ řekl Logan. „Vzhledem k tomu, jak moc nad celou tou věcí přemýšlíš, má nejspíš pravdu. Uvolni se, Kate. Přesně jak řekl... je tu plno agentů, kteří by pro podobnou šanci vraždili. Takže jo, jeď domů a odpočívej. Nedělej vůbec nic.“

„Znáš mě dost dobře na to, abys věděl, že to neudělám,“ řekla. Napila se svého vína a přemýšlela, jestli náhodou nemá pravdu. Možná by se měla jen radovat z toho, že se vrací zpět do práce... alespoň částečně.

„Důchod to moc nezměnil, co?“ zeptal se Logan.

„Ne. Spíš je to teď ještě horší. Nemůžu prostě jen tak sedět a nic nedělat. Nedokážu vypnout mozek. A křížovky nebo pletení to opravdu nezachrání. Možná to Duran, někde hluboko uvnitř, tuší, že jsem ještě příliš mladá na to, aby mě odsunuli někam na pastvinu.“

Logan se usmál a zavrtěl hlavou. „Jenže na těch pastvinách je nádherně šťavnatá a zelená tráva.“

„Jo, a taky jsou tam všude kravská lejna.“

Logan si povzdychl a dojedl poslední sousto na talíři. „Dobře,“ řekl. „Někteří z nás musí zpátky do práce.“

„To byla rána pod pás,“ odpověděla Kate a dopila víno.

„Takže, co teď hodláš dělat?“ zeptal se. „Pojedeš domů?“

Popravdě ještě nebyla rozhodnutá. Na jednu stranu chtěla, jen tak pro zábavu, zůstat v DC. Zajít si na nákupy nebo vyrazit na své oblíbené místo v National Mall, a tam si sednout a přemýšlet. Den byl na to jako stvořený.

Na druhou stranu však chtěla být doma. Brian Neilbolt už byl sice ze hry, ale faktem zůstávalo, že někdo zavraždil Julie Meadeovou. A policie se zdála být bezradná.

„Ještě nevím,“ řekla. „Možná se trochu podívám po městě, ale domů nejspíš vyrazím ještě před setměním.“

„Pokud si to ale rozmyslíš, tak mi zavolej. Vážně jsem tě rád viděl, Kate.“

Každý zaplatil svůj účet, a poté se rozloučili letným objetím. Ještě než opustila restauraci, v hlavě se jí usadila konkrétní myšlenka, která se objevila jako blesk z čistého nebe.

Julii zavraždili u ní doma, zatímco byl její muž na služební cestě. Pakliže tam bylo nějaké vloupání, nikdo se mi o něm nezmínil. Ani policie, když mi dávali přednášku, ani Debbie s Jimem. Kdyby se tedy jednalo o vloupání, jistě by mi to někdo řekl.

Neustále nad tím přemítala... dostal se vrah do domu, protože ho pustila dál? Nebo třeba věděl, kde je schovaný náhradní klíč?

Tyto myšlenky v podstatě rozhodly za ni. Poté, co nějakou dobu počkala, až z ní ta sklenka vína vyprchá, sedla do auta a vyrazila zpět do Richmondu. Slíbila asistentovi ředitele Duranovi, že už nikoho dalšího nezmlátí.

Ale o přerušení vyšetřování nepadlo ani slovo.

Ovšem nyní byl na prvním místě pohřeb. Vyjádří svou upřímnou soustrast a pokusí se tam být zítra pro Deb. Poté se vrátí zpět do své role – možná s trochou více vzrušení, než si byla sama ochotna přiznat.

Kapitola osmá

Odpoledne následujícího dne stála Kate v zadní řadě smutečního procesí, zatímco se rodina Meadeových a jejich nejbližší shromáždili na hřbitově. Postávala vzadu se svou snídaňovou partou – Clarissa a Jane byly oděny do černého a vypadaly opravdu zlomeně – která se s Debbie sešla už ráno téhož dne. Debbie už vypadala o mnoho lépe než v den, kdy požádala Kate o pomoc. Slzy jí tekly po tváři a hlasitě naříkala, ale její mysl už byla přítomna. Ovšem Jim vypadal opravdu zničeně. Jako někdo, kdo přijde domů, a celý den rozjímá nad životem, který někdy dokáže být zatraceně nespravedlivý.

Kate to nedalo a musela myslet na svou dceru. Věděla, že musí Melisse po pohřbu zavolat. Julii Meadeovou moc dobře neznala, ale vzhledem k tomu, co o ní povídala Debbie, byla nejspíš ve stejném věku jako Melissa, plus mínus pár let.

Poslouchala, jak kazatel předčítal známé pasáže z Bible. Její myšlenky byly v tu chvíli s Debbie, ovšem musela zároveň myslet na to, jak se to všechno mohlo stát. Od té doby, co přijela z DC, nenašla vhodnou příležitost, aby se zeptala, jestli nedošlo k vloupání, ale uši měla stále nastražené. Všimla si, že ani Jane s Clarissou nikdy nemluvily o vloupání. Což bylo poněkud zvláštní, vezmeme-li v úvahu, že Clarissa byla tak trochu drbna.

Podívala se na Jima s Debbie a všimla si, u Jima stál nějaký vysoký muž. Byl relativně mladý a elegantně upravený. Lehce šťouchla do Jane, aby se jí zeptala: „Ten vysoký muž vedle Jima. To je Juliin manžel?“

„Jo. Jmenuje se Tyler. Nebyli svoji moc dlouho. Necelý rok, myslím.“

Najednou se Kate zdálo, že se ta jejich snídaňová banda zas tak moc dobře neznala. Jasně, věděly všechno o svých předchozích zaměstnáních, oblíbených kofeinových nápojích a přáních i snech na důchod. Ale nikdy nešly víc do hloubky. Byla to taková nepsaná dohoda. Zřídka se bavily o svých rodinách, veškerá jejich konverzace se nesla v odlehčeném a zábavném duchu.

Na tom samozřejmě nebylo nic špatného, ale Kate teď o rodině Meadeových nevěděla skoro nic. Věděla jen tolik, že Julie byla jejich jediné dítě... stejně jako Melissa byla její jediné dítě. A i když už si s Melissou nebyly tak blízké jako dřív, pouhé pomyšlení na její ztrátu v ní vyvolávalo obrovskou bolest.

Po konci obřadu se dav pomalu rozpouštěl a lidé se loučili objetím nebo poněkud trapným podáním ruky. Kate, se svou snídaňovou partou, následovala ostatní. Držela se ale vzadu, kde se pár jednotlivců schovávalo na cigaretu. Kate sice nekouřila, neboť jí to připadalo nechutné, ale chtěla na chvíli zůstat z dohledu. Prohlížela si skrumáž lidí před sebou a spatřila vysokou postavu Tylera Hickse. Zrovna mluvil s postarším párem, který otevřeně vzlykal. Tyler dělal, co mohl, aby zůstal klidný.

Když onen pár odešel, zamířila Kate k Tylerovi. Ten šel směrem k ženě středního věku se dvěma dětmi, ale Kate se k němu dostala dříve.

„Promiňte,“ řekla, jak se vtlačila před něj. „Vy jste Tyler, je to tak?“

„To jsem,“ odpověděl. Když k ní otočil hlavu, spatřila smutek v jeho očích. Byl vyčerpaný, unavený, a vypadal tak nějak prázdně. „Znám vás?“

„Po pravdě řečeno, neznáte,“ řekla Kate. „Jsem přítelkyně Juliiny matky. Jmenuji se Kate Wise.“

Najednou se v jeho očích objevil záblesk poznání a jeho obličej na moment ožil. „Ovšem, Debbie o vás mluvila. Jste agentka FBI nebo tak něco, že?“

„No, vlastně už v důchodu. Ale ano, máte pravdu.“

„Omlouvám se, že vás do toho zatáhla. Chápu, že to pro vás byla nepříjemná situace.“

„Neomlouvejte se,“ řekla Kate. „Neumím si ani představit, čím si teď prochází. Ale podívejte... vezmu to rychle. Nechci vás zbytečně zdržovat. Vím, že Debbie chtěla, abych se podívala na jejího bývalého přítele, ale ještě jsem s ní o tom neměla možnost mluvit, on to nebyl.“

„Paní Wise, nemusíte to pro ni dělat.“

„Já vím,“ řekla. „Ale myslíte, že byste mi mohl odpovědět na pár otázek?“

Nejprve se zdál být trochu dotčen, ale potom rezignoval. V jeho tváři byla patrná zvědavost i smutek zároveň. „Myslíte si, že má cenu ptát se na ně?“ zeptal se.

„Snad ano.“

„Nu tedy dobrá, odpovím vám na ně. Ale rychle, prosím.“

„Samozřejmě. Zajímá mě, jestli jste si nevšiml něčeho zvláštního kolem baráku, když jste se vrátil domů. Něco, co v porovnání s tím, co se stalo Julii, vypadalo jako úplná prkotina. Možná něco, na co jste se chtěl podívat později, až se věci trochu uklidní.“

Pomalů kroutil hlavou, zahleděn na místo, kam bude během následující hodiny pohřbena jeho žena. „Nic si nevybavuji.“

„Ani žádné stopy po vloupání?“

Jeho pozornost se náhle vrátila k ní, a on se zdál být trochu vyděšený. „Víte, taky mě to už napadlo,“ řekl. „Když jsem se následující den vrátil, všechny dveře byly zamčené. Párkrát jsem zazvonil na zvonek, protože jsem měl klíče hozené v jedné z mých tašek, a nechtělo se mi je prohrabávat. Jenže Julie neotevřela. Došlo mi to až včera, když jsem se snažil usnout. Někdo vešel dovnitř jak nic, aniž by se vloupal. A potom za sebou zase zamknul. Takže musel vědět, jak se do domu dostat. Ale to přece nedává žádný smysl.“

„Proč ne?“

„Protože tam máme bezpečnostní systém na kód, který zná pouze Julie, já a naše uklízečka. Každé dva měsíce ho navíc měníme.“

„Máte nějaké podezření na tu uklízečku nebo její rodinu?“

„No, táhne jí na šedesát a její rodinu neznáme. Policie to už zkoumala, ale nic nezjistili.“

„A co vy?“ zeptala se Kate. „Nevíte o někom, kdo by byl něčeho takového schopný?“

Aniž by o tom přemýšlel, zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Každou minutu dne od doby, co jsem ji našel, marně přemýšlím o někom, kdo by mohl mít důvod ji zabít – nebo být na ni našťvaný.“ Odmlčel se a trochu skepticky se na ni podíval. „Říkala jste, že jste v důchodu. Proč se tedy o ten případ takhle zajímáte?“

Dala mu jedinou přijatelnou odpověď. „Jen jsem chtěla udělat maximum, abych trochu ulehčila Debbie.“

Byla si vědoma, že je tam ještě hlubší důvod. A sobecký.

Protože pracovat na tomhle případu je pro mě ta nejsmysluplnější věc, jakou jsem od odchodu do důchodu dělala.

„Dobře, děkuji vám tedy za pomoc,“ řekl Tyler. „A budete-li ode mě ještě něco potřebovat, neváhejte mne kontaktovat.“

„Určitě,“ řekla Kate, soucitně ho poplácala po zádech a nechala ho napospas svému smutku. Ve skutečnosti ale pochybovala, že by ho ještě někdy kontaktovala. Byla agentkou dost dlouhou dobu na to, aby poznala nevinného a upřímně zlomeného muže. Vsadila by všechny svůj majetek, že Tyler Hicks svou ženu nezabil. Už takhle se cítila provinile, že ho přepadla po pohřbu manželky. Od téhle chvíle se od něj bude držet dál; pakliže by ještě mohl být nápomocný, nechá s ním jednat policii.

Došla ke svému autu a zařadila se do líné kolony vozidel, která opouštěla hřbitov. Mlčky mířila zpět ke svému domu, zatímco její myšlenky sklouzávaly k Melisse a její nadcházející vnučce.

Proud myšlenek přerušilo zvonění telefonu. Na displeji se objevilo pouze číslo beze jména. Stále ještě ořesená pohřbem a myšlenkami na svou dceru, přijala hovor poněkud podezřívavě.

„Kate Wise?“ zeptal se muž na druhém konci.

„Ano, to jsem já,“ řekla.

„Tady je Randall Budd. Jak se máte?“

„Smutně,“ přiznala upřímně, a trochu ji rozladilo, že musela mluvit s kapitánem Buddem v tenhle konkrétní moment.

„Jdete dnes na pohřeb?“ zeptal se.

Kate byla překvapená, že o dnešním pohřbu vůbec věděl. Možná by tomu chlapovi měla dát trochu oddechnout. „Jo,“ odpověděla. „Odešla jsem z něj asi před čtvrt hodinou.“

„Dobře, podívejte. Chtěl jsem vám dát vědět, že kolem osmé hodiny ráno jsme dostali anonymní tip. Zatkli jsme podezřelého v případě vraždy Julie Hicksové. Ještě ho tu máme na výslechu. Nějaký chlápek, který u nich před pár týdny opravoval internet. Zná pár intimních detailů o rodině, a má dokonce škráloup v záznamech – teď se podržte – za sexuální obtěžování. Projeli jsme jeho minulost a účty a vypadá docela slušně.“

„Kdo to je?“

Budd hlasitě povzdechl, což na druhém konci telefonu znělo, jako by se telefonem prohnala statická elektřina. „Paní Wise, vy víte, že vám to nemůžu říct.“

„Ovšem, že můžete. Nehodlám té informace zneužít, jen bych vám ráda pomohla.“

„Ano, ale se vší úctou, já vás o pomoc nežádám.“

„Můžete mi alespoň říct, jestli váš podezřelý znal oběť osobně?“

Druhá strana se asi na tři vteřiny odmlčela, a poté Budd mohutným povzdechem přerušil ticho a řekl: „Ne.“

Málem to hnala ještě dál, ale nechala to být. Kdyby to chtěla doopravdy vědět, stačilo zavolat Loganovi. Byla by to sice rána pod pás, ale tu možnost měla.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.